

Ændringsforslag til det høje Tings Velvillie. Vi have stillet det, fordi vi vilde give ærede Medlemmer Lejlighed til at tage Stilling til dette Standpunkt og for efter vor Mening at indrette det saa retfærdigt som vel muligt.

Det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds (R. Hansen) kunde jo ikke se, at det kunde være berettiget at fastsætte saadanne Bestemmelser for Forbikørsel bagfra, naar man ikke gik saa vidt, at man lod saadanne Bestemmelser gælde ogsaa for de brede Veje. Jeg vil dog gøre det ærede Medlem opmærksomt paa, at naar en Automobilist kører forbi et almindeligt Køretøj, er der dog en himmelvid Forskel paa, om det er paa en smal Vej paa f. Eks. 9 Alen eller en bred Vej paa 18—20 Alen. Der kan dog ikke nær saa let ske Ulykker paa en bred Vej som paa en smal. Derfor synes jeg ikke, man har Ret til at sige, at man skal gøre Skridtet fuldt ud og tage alle Vejene med, fordi der kan ske Skade, ogsaa naar Vejen er bred. Det kan der naturligvis i alle Tilfælde, men jeg synes, at der er god Mening i den omtalte Bestemmelse. Naar vi have kunnet gaa medertil, er det, fordi vi gerne vilde gøre Kørselen saa almindelig som muligt, og det er min Overbevisning, at mange af dem, som i Fremtiden ville køre med Automobile, hellere ville have disse Bestemmelser end udelukkes fra at køre paa de smalle Veje. Med disse Bemærkninger skal jeg endnu en Gang paa Mindretallets Vegne anbefale vort Ændringsforslag.

Carl Hansen: I Gaar, da jeg havde Ordet, fremhævede jeg Forskellen mellem Justitsministerens Forslag i § 28, hvor der foreslaaet den Bestemmelse, at Automobilføreren skal godtgøre, at den eventuelle Ulykke ikke kunde afværges ved Agtpaaagivenhed og Omhu fra hans Side, og det Ændringsforslag, der af Udvalget er stillet, hvorved Bevisbyrden tages bort fra Automobilføreren. Den højtærede Justitsminister udtalte, at det i Virkeligheden var det selv samme, og at Bevisbyrden slet ikke blev tagen bort fra Automobilføreren. Det er imidlertid ikke i Overensstemmelse med den ærede Ordførers Udtalelse, idet han netop fremhævede, at han ikke kunde gaa med til, at hele Bevisbyrden skulde paahvile Automobilføreren, og jeg forudsætter, at han er klar over Udvalgets Opfattelse af dette Spørgsmaal. Der er alt-saa i dette Stykke en Uoverensstemmelse. Det Ændringsforslag, jeg havde tilladt mig

at stille under Nr. 2 uden for Betænkningen, gik jo ud paa at gaa et Skridt videre, nemlig saaledes at Erstatning skulde udredes i alle de Tilfælde, hvor det ikke kunde paavises, at den tilskadekomne selv havde været Skyld i Ulykken. Det forekommer mig, at det er den ligefremmeste Udvej og den bedste Løsning af dette Spørgsmaal, og jeg maa derfor anbefale ærede Medlemmer at stemme derfor. Mine Ændringsforslag ere stillede ud fra den Betragtning, at Automobilkørselen mulig kunde faa nogen Betydning for Befolkningens brede Lag som Nyttækørsel. Sportskørsel interesserer jeg mig overhovedet ikke for. Hvis det ikke var saaledes, at Automobilkørselen kunde faa nogen Betydning for de brede Lag i Befolkningen, men der kun havde været Tale om Sportskørsel, vilde jeg have stillet Ændringsforslag om, at Automobilkørsel kun var tilladt om Natten. Det ærede Medlem for Valby (Oscar Hansen) udtalte, at vi have henvend 100 lyse Nætter om Aaret. Ja, det er ganske rigtigt, det kunne vi se af Almanakken, og desuden er der en hel Del maanalyse Nætter. Det vilde da være rimeligt, at Folk, som vilde drive Automobilkørsel som Sport, bleve henviste til at benytte Landevejene paa den Tid af Døgnet, da alle andre skikkelige Mennesker ligge i deres Senge.

Skal Automobilkørselen have Fremtiden for sig som Nyttækørsel, er det absolut nødvendigt at give Automobilejerne Lejlighed til at forsikre sig mod den Risiko, de paadrage sig ogsaa efter Forslaget. Nu har den højtærede Justitsminister ganske vist ved første Behandling udtalt, at dersom de nugældende Regler for Erstatningskravs Afgørelse skulde gælde, vil det føre til, at der ikke vil blive udbetalt Erstatning. Dersom det er rigtigt — og det gaar jeg ud fra — saa vil Udvalgets Ændringsforslag under Nr. 25 være betydningsløst. Man gaar der ud fra, at der skal kunne ydes Erstatning for en tilskadekommens Liv eller Invaliditet, men der omtales ikke, hvor høj en saadan Erstatning kan blive. Jeg forudsætter derfor, at det i hvert enkelt Tilfælde maa rette sig efter den tilskadekomnes Indtægter, saa det kan muligvis blive et meget højt Beløb, der kan blive Tale om. Nu er det jo indlysende, at ingen Mand af den almindelige Middelstand vil kunne være tjent med at anskaffe sig et Automobil, naar han ikke med nogenlunde Sindsro kan benytte det, idet han sikrer sig mod den Risiko, han løber ved at skulle udbetale eventuelle